

Sabahattin Ali (Tirat)

Oyunun Adı: Sabahattin Ali

Yazar: Tuncer Cücenoglu

SABAHATTİN ALİ – (Sanki bir gazeteciyle söyleşir gibi) Evlendiklerinde babam otuz, annem ondört yaşındaymış.. Yani babam annemden onaltı yaş daha büyükmüş.. Ailenin ilk erkek çocuğu olarak Egridere’de doğmuşum.. Çocuklara verilen adlar genellikle babaların siyasal eğilimlerini belirleyecek ipuçlarını da taşır içlerinde... Adımı neden Sabahattin koymuş babam, biliyor musunuz? Çünkü babam Prens Sabahattin’in düşüncelerine değer veren bir adamdı... Onunla tanışmak onuruna sahip olduğunu söylerdi hep... Diğer erkek kardeşimin adı da Fikret’tir... O da babamın hayranlık duyduğu şair Tefvik Fikret’ten almıştır adını.. Yani babam edebiyatı seven, özgür düşünceli bir subaydı.. Jön Türkleri tutardı.. O günün deyimiyle “Hürriyetçi”ydi.. Tefvik Fikret’in şiirlerini, özellikle “Sis” i ezbere bilir, her yerde okurdu.. (Babası gibi) Sarmış yine ufuklarını bir inatçı duman, bir ak karanlıktır gittikçe artan.

Baskısı altında silinmiş gibi cisimler,
Bir tozlu yoğunluktan oluşmuş gibi resimler,
Bir tozlu ve ürkünç yoğunluk ki bakışlar
Dikkatle giremez derinliğine, korkar!
Sana layık bu derin, karanlık örtü,
Layık bu örtünme sana, ey zulümler mülkü!..
Ey zulümler alanı, evet ey parlak sahne.

Ey sonu gelmeyen kuyruklu yalan,
Ey mahkemelerden durmadan sürülen hak;
Ey kuruntu ve kuşkuyla duygusunu yitiren,
Vicdanlara kadar uzanan meraklı kulak;
Ey dinlenme korkusuyla kilitlenmiş ağızlar...
Erdem ve utancın unutulmuş yüzü...
Korku yüküyle iki büklüm gezmeye alışmış koca ünlü toplum...
Ey önüne eğilmiş baş.. Alnı pak ama iğrenç.
Ey kimsesiz başıboş çocuklar...
İkiyüzlü gülüşler...
Örtün evet ey facia... Örtün evet ey kent;
Örtün ve sonsuza dek uyu, ey dünya orospusu...”

Serveti Fünun, Şahbal ve İçtihat gibi dergileri okurdu babam... İlkokula gitmeden bir yıl önce bana okuma yazmayı öğrettiğinden beri, o dergilerin hemen bütün sayılarını biriktirdiğini görmüşümdür kitaplığında... Müzikle de ilgilenirdi... Mandolin ve flüt çalardı. Çok yönlü bir adamdı anlayacağınız... Annem Hüsnüye güzel ve gösterişli bir kadındı.. Giyimine düşküdü, süslenmeyi severdi.. Roman okurdu durmadan... Ama kavga ederdi babamla hep... Babama güler yüz göstermezdi hiç... Nedenini anlayamadığım bir saldırganlık içindeydi babama karşı.. Sürekli olay çıkartırdı evde... Küçük kardeşim Fikret’i benden daha çok severdi... Şımartırdı onu... Yedi yaşına basınca İstanbul’da ilkokula başladım.. Ama ailem Çanakkale’ye gidince öğrenimim orada sürdü... Çanakkale’de boğazda bir ev kiralamıştı babam...

Ancak Birinci Dünya Savaşı nedeniyle okul ansızın kapanıverdi..